

ÖRÖMHÍR

VIII. évfolyam 4. szám

2021. július-augusztus

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

Tanúk

Egyetemista voltam, amikor egykori kispaptársam felhívta a figyelmemet egy régi magyar filmre, – amely nem is annyira régi, hiszen azóta már elkészült egy felújított, cenzúrázatlan változata is – a Bacsó Péter által rendezett, A tanú című filmszatírára. Benne végigkísérhetjük egy ember tragikomikus életét, aki a múlt rendszerben próbált meg valahogyan csak szürke kisegérként egyszerűen megélni, de valahogy soha nem sikerült neki háttérben maradnia. A Kállai Ferenc főszereplésével alakított Pelikán József különös élete jól mutatja be nem csupán egyetlen ember sorsának alakulását, hanem rajta keresztül azt is láthatjuk, miként alakult a társadalom élete, melyek voltak a jellemző kihívások, próbatételek és furcsa mód azt is, hogy mit is jelent az, hogy újabb és újabb esélyt adunk mi emberek egymásnak, miközben másoknak meg látszólag, soha semmi esélyük nincsen.

Ezért gondolom mindig különlegesnek ezeket a nyári lapszámokat. Ilyenkor ugyanis plébániánk egy-egy tagja mutatkozik be, szólal meg. Írásaikból nemcsak egy-egy embert ismerhetünk meg, hanem komplett élet-

történetek bontakozhatnak ki előttünk. És miközben láthatjuk az életet a maga összetettségében, felcsillanhat benne az is, hogy Isten micsoda csodálatos módon tud a mi görbe vonalainkon is egyenesen írni.

Ebben a nyári számban kilenc, közösségünkhöz tartozó hívó vállalta azt, hogy erőt vesz a szerénységén és biztonságos ismeretlenségéből kibújik, hogy tanúvá lépjen elő. Életüket olvasva megértjük, hogy Krisztus tanúi a történelemben nem olyanok, mint a filmvásznak mai Marvel-hősei. A plébániánkhöz tartozó híveknek nincsenek szuper képességeik, természetfölötti erejük, de van egy tény, ami mindannyiukban közös, hogy van Jézusba vetett hitük, mindent legyőző reményük és szeretetük, amely újra és újra áldozathozatalra indítja őket, de nemcsak önmagukért, hanem közösségünkért is.

És ha már A tanú című filmmel kezdtem, szabad legyen belőle egy kis részletet kiragadni, Amikor Virág elvtárs próbálja ideológiailag is tovább képezni Pelikánt, akkor a célszemélyekről mondja: „az bennük a gyanús, hogy nem gyanúsak”. Ilyennek

látom a keresztényeket is a világban: pont attól értékesek és érdekesek, hogy normális, egyszerű emberek, extrák, feltűnés nélküliek. Mint a 2. századi iratban, a Diognétoszhoz írt levélben is olvashatjuk:

„A keresztényeket nem különbözteti meg a többi embertől sem a táj, sem a nyelv, sem az életmód. Nem laknak ugyanis külön városokban, nem beszélnek valami szokatlan nyelven, nincs semmi különködő életmódjuk. Tanításukat nem okoskodásból vagy kíváncsi emberek izgágaságából merítették, és semmi emberi bölcselkedésre sem esküsznek, mint sokan mások.

Ott laknak a görögök és barbárok városaiban, ahogyan kinek-kinek a sorsa megszabta. Öltözködésben, táplálkozásban a lakosság szokásaihoz alkalmazkodnak, de más szempontból egy csodálatos és mindenki számára hihetetlennek látszó életmódot folytatnak”

Hálások vagyunk mindazokért, akik folyamatosan segítik plébániánk életét, mindennapjait! Mostani alkalommal viszont különösen is megköszönöm azoknak, akik vállalták, hogy mesélnek életükről, hitükről és ezzel bátorítanak mindannyiunkat, hogy mi is legyünk Krisztus tanúi a mai világban.

„és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Mt. 28,20.

Az ötvenes évek elején, 70 évvel ezelőtt, Édesanyám negyedik gyermekeként láttam meg a napvilágot. Ötvenes évek, forrongó politikai helyzet az egész országban. Bátyám, aki nagyon szeretett engem, alig 20 éves. Őt is elkapta a kalandvágy és elhagyta az országot. Édesanyám majdnem belehalt. Aztán jöttek az iskolás évek. Jó tanuló voltam, majdnem minden eredményem kitűnő volt az általános iskolában. Még járhattam hittanra, voltam elsőáldozó és bérmálkozó. Édesanyám hitben nevelt bennünket. Huszonéves voltam, amikor egy komoly betegséget kellett átvészelnem. Isten megengedte, hogy a rák megtámadja testemet. Édesanyám sírva kérte a Szűzanyát és Jézust, hogy vezessék az orvosok kezét. Szerencsére – Istennek legyen hála – meggyógyultam! Én még ekkor amolyan „vasárnapi” keresztény voltam. Valami – vagy Valaki – nagyon hiányzott az életemből. Kerestem, kutattam, tévúton jártam. Belekóstoltam az ezoterikába. Aztán egy szelíd, de határozott hang megszólalt a bensőmben: *Hagyd abba!* Megkérdeztem mit hagyjak abba? Éreztem ugyan, hogy mit kell abbahagynom, de abban reménykedtem, hogy jó az, amit cselekszem. *Hagyd abba!* De én segíték másoknak! *Hagyd abba!* Mindent hagyj abba!

Másnap délelőtt a templomban találtam magam. Csak ültem ott egyedül, engedtem, hogy Isten a Szentlélek által elkezdje bennem a munkát.

Egyre gyakrabban mentem a templomba. Éreztem egy kedves kezet a vállamon, amely arra indított, hogy menjek győnni. Szégyen volt bennem, amiért elfordultam Istentől. Mint a tékozló fiú, aki visszatért az Atyai házba... Ettől kezdve valóban megváltozott az életem. Egyre gyakrabban kerestem Isten jelenlétét. Cursillora mentem, Szentlélek szemináriumot végeztem, közösségekbe jártam, és egykori „ezoterikus” társaimnak tanúságot tettem az Úrról. Elkezdtem az apostolkodást.

Egyre több feladatot adott az Úr és én örültem, hogy szolgálhatok. Engedélyt kaptam áldoztatásra. Érinteni a Legdrágábbat, az Úr Szent Testét! Közelebb, közelebb Uram Hozzád! Már csak ez az, ami számomra fontos! Szeretni, és szolgálni az Urat, és embertársaimat. 2007 tavaszán újra megjelent testemben a rák, igaz most enyhébb formában. Vidáman mentem be a kórházba, mert hittem, hogy az Úr megsegít. Előtte nap szentgyónáshoz és szentáldozáshoz járultam, felvettem a betegek szentségét, majd este Szentségimádáson vettem részt. Aztán a kórházban beszélgettem a szobatársaimmal, és kiderült: egyik református, a másik evangélikus. Teljes az ökumené! Alleluja! Kiderült, hogy nem gyakorolják a hitüket, rég elfordultak Istentől. Ott volt nálam a zsolozsmás könyvem, és megkérdeztem, hogy hangosan imádkozhatom-e? Dicsőség az Úrnak, zöld utat kaptam. Tudtam, hogy a Szentlélek elkezdte lelkükben a munkálkodást. Hálát adtam az Úrnak, amiért megengedte a betegséget. Megértettem, hogy miért is

kellett kórházba mennem. A Drága Megváltó így használ bennünket!

2007 augusztusában Édesanyám 94 évesen agyi infarktust kapott. Nővéreimmel felváltva voltunk bent a kórházban. Utolsónak én voltam mellette. Éreztem, hogy hamarosan az Úr elviszi magával, de megadta a kegyelmet, hogy elköszönjek tőle. Megköszönhettem neki a szeretet, a gondoskodást, azt, hogy jó édesanya volt. Biztattam: ne félj elindulni az úton, hisz Jézus és Szűzanya veled lesz. Tudtam, hogy érti, amit mondok. Másnap hajnalban kaptuk a telefont, hogy elment.... Akkor értettem meg igazán, hogy a halál nem egy pont az élet után, hanem valami újnak a kezdete. Édesanyám megszületett a Mennyben!

Elérkezett a 2011 esztendő. Januárban szeretett bátyám megtért a Teremtőhöz „Az Úr adta, az Úr elvette. Legyen áldott a neve” Jób 1.22. Az Úr ígését hívtam segítségül. Kinyitottam a Szentírást „Nem lesz többé a nap nappali világosságod, és a hold fénye nem világít neked, hanem az Úr lesz neked örök világosságod...és letelnek gyászod napja” Iz. 60. 19-20. Kell-e ettől nagyobb bizonyosság az Úr irgalmas szeretetéről? Aztán eljött az ősz és nővérem betegségének híre villámcsapásként ért. Naponta vittem a lelki táplálékot, az Oltáriszentséget. Egyik alkalommal már nehezen tudott velem imádkozni. Kedvesen vigasztalt: – Ne sírj, a Gazdám már vár engem.. November 2-án az esti szentmisén mintha egy jeges kéz markolta volna a szívemet. Ekkor hagyta el a földi világot.

Mit is teszek most? Hat évet szolgáltam Rómában, az Úr 30 gyermeket adott. „S aki gyermek nélkül élt házában,

azt gyermekek boldog anyjává teszi.” A szolgálatban sok segítséget kaptam az imádság és a szentek – Pio atya, Szent Márta, Szent Rita és a drága Szűzanya által. Saját erőből, egyedül nem tudtam volna ellátni a feladatomat.

Haszontalan szolgáló vagyok csupán az Úr kezében, teszem a dolgom Isten dicsőségére és embertársaim javára. Hála és köszönet néked Uram! Áldott legyen Szent neved most, és mindörökké! Ámen.

TANÚSÁGTÉTEL

Gombos Dániel

A példamutatást tartom a helyes útnak

Vallásos családba születtem, ugyanakkor családtagjaim többsége nem gyakorolja hitét aktívan, sőt be kell valljam, hogy a bér mállkozást követően jómagam sem fordítottam kellő időt és energiát az Istennel való kapcsolatra. A későbbiekben, ahogy barátaimmal egyre többször kerültek szóba a szentmiséken elhangzott tanítások, én is gyakrabban mentem el hétvégén a templomba.

Vasárnap reggelente ébresztőóra kelek és olykor fáradtan térek be a padosrok közé, azonban az utóbbi időben sikerült felismernem, hogy a Jóistennel való találkozás, a közös imádságok mennyi energiát és erőt adnak ahhoz, hogy a következő héten előttem álló akadályokat is sikerrel tudjam venni. Kifejezetten örülök, hogy erre a változásra még gimnazista éveim alatt került sor, hiszen ebben az időszakban formálódott legtöbbit a személyiségem. Számos olyan sajnálatos esetet látni, ahol a tinédzserek rossz döntéseket hoznak, a helytelen útra tévednek, én szerencsésnek tartom magam, hogy ezt az irányt választottam magamnak, és ide tértem vissza.

Jelenleg Budapesten tanulok közgazdálkodás és közpolitika mesterszakon, és tapasztalataim alapján egyetemistaként, különösen a fővárosi környezetben – ahol sokkal kevesebb a magukat vallásosnak tartók aránya – azt gondolom, hogy hívőnek lenni, valamint ezt a külvilág felé kimutatni nem mindig egyszerű feladat, megkövetel egyfajta bátorságot. Könnyen előfordulhat, hogy vallási hovatartozásommal kissé ségben vagyok például a szakon belül, a többségi állásponttal szemben helyezkedni pedig sohasem kellemes érzés, inkább kívül esik a komfortzónámon. A vallásosság általánosságban nem tartozik a húszas éveik elején járók hétköznapi témái

közé, amelyről órákon át vitáznak és beszélgetnek, hiszen egy ateistával, vagy eltérő vallású emberrel nehéz közös nevezőre jutni. Legtöbbször azzal az állásponttal találkoztam, amely szerint kereszténynek lenni csupán az Istenben, és a halál utáni feltámadásban való hitet jelenti, de ez csak a jéghegy csúcsa.

Ahelyett, hogy vallásomról meggyőzni próbálnék másokat, személy szerint inkább a példamutatást tartom a helyes útnak. Igyekszem a hétköznapiakban a tanítások szerint élni, ezzel olyan viselkedést tanúsítani embertársaim felé, amelynek nyomán a környezetemben élők felismerhetik bennem a keresztény értékeket. Így ők is közelebb kerülhetnek a hithez, ahogy én is felfedeztem ezeket a tulajdonságokat barátaimban és elkezdtem gyakrabban templomba járni, valamint imádkozni. Számomra fontos, hogy a hitem velük együtt éljem meg, hiszen sokkal felszabadultabban vagyok képes megosztani a vallás-

hoz kötődő gondolataim.

Zárszóként egy kedves történetem szeretném megosztani a vallás közösségformáló erejéről és a hit jelentőségéről. Lengyelországi tanulmányaim ideje alatt Poznanban voltunk városnézésen egy belga és egy holland barátommal. Éppen egy templomba készültünk betérni, ahol azonban már javában zajlott a szentmise. A külföldi nyelv és sportos öltözkünk elárulta rólunk, hogy inkább csak körül szeretnénk nézni, mégis szó nélkül engedtek be minket a bejáratnál, úgy tűnt, hogy szívesen látnak minket. A bent töltött szűk tíz percben pedig azon elmélkedtem, hogy bár senkit sem ismerek, és alig értek néhány szót a pap prédikációjából, mégis ugyanazt érzem, mint a vasárnapi szentmiséken 800 km-rel délebbre, Bazitán.

A vallás által egy kicsit mindenhol otthon tudom érezni magam, és folyamatosan emlékeztet arra, hogy sosem vagyok egyedül, bármerre is sodorjon az élet.

A hit a támasz egyik formája

Meglepett, mikor Jani atya megkeresett, hogy írjak pár sort az újságba. Mikor felsorolta, hogy milyen szempontok alapján lehet megfogalmazni a tanúságtételemet, a gyermekkorom jutott eszembe.

Nekem az Istennel való kapcsolatom elég érdekesen alakult. Csak nyáron jártam gyerekként templomba, mikor a nagyszüleimnél voltunk. Ők vallásosak voltak, megvoltak a maguk rituáléi vasárnapra. Pl. aznap a házimunkán (szép tiszta legyen a ház vasárnap, ugyanúgy, mint hogy tisztán tudjanak készülni a vasárnapi misére) és az ebédfőzésen, illetve persze az állatok ellátásán kívül nem csináltak semmit.

Azt veszem észre mostanában rajtam, hogy én is nekiálltam kitakarítani a délelőtti misére indulás előtt. Keresztet vetettek a kenyérre, ami számomra egy nagyon szép gesztus volt akkor, most már felnőtt fejjel tudom mit jelent.

A nagyszüleim közbenjárására kereszteltek meg, ők vittek először templomba, tőlük kaptam az első Hozsannát, ami még mindig megvan. Nyugodt, szigorú légkörrel neveltek minket, mikor a nyarat náluk töltöttük, valljuk be, ez nekem nem mindig sikerül.

Számomra a hitem az egy láthatatlan kapocs egy olyan lényhez, aki fentről segít minket, meghallgat és ha kell, segítséget is nyújt, amikor szerinte nekünk éppen a legjobbkor kell. Valamikor sokat kell várni a segítségre, de van, hogy hamar beteljesül, amihez kérjük az Ő segítségét.

Imádkozni már a nagyszüleim megtanítottak. Mi Atyánk..., Üdvözlégy Mária..., Én Istenem, jó Istenem,.....ezeket tanították meg először. Az utolsó ima arról szól, hogy kérjük az Istent, hogy vigyázzon a szereteteinkre, hogy reggel együtt ébredjünk. Ez az ima alapján gondoltam, hogy lehet máshogy is imádkozni, nemcsak ahogy az imakönyvekben le van írva, hanem saját szavaimmal. Még a mai napig kérem, hogy segítsen megtalálni a mindennapi gondok megoldásához a legjobb utat, adjon türelmet, egészséget, kitartást, türelmet. Valamikor kapok sokat, de van, hogy keveset.

De azért hálás vagyok. Este, igaz mostanában ritkábban, szoktunk a gyerekekkel közösen imádkozni. Ilyenkor megköszönünk valamit, ami számunkra aznap nagyon fontos volt és kérünk egy olyan dolgot, amit vagy magunknak vagy másnak, illetve másoknak kérünk.

Sokszor kértem, hogy az egyik barát házaspárnak sikerüljön a gyermekáldás, mert nagyon nehezen akart megfoganni a gyermekük. A múlt héten tudtam meg, hogy szeptemberben ők is szülők lesznek. Ezt ők nem

tudják, hogy ilyet kértem nekik, ez az én kis titkom marad.

Imáim legtöbbször Égi Édesanyánkhöz szólnak. Kitartásával és anyai szeretetével ő a példakémem is. Akkor kezdtem hozzá többet imádkozni, mikor megtudtam, hogy én is édesanya leszek. Támasz volt a nehezebb időkben, megnyugtat, ha valakinek el lehet mondani, ami a lelkünket nyomja, még ha szavakkal nem is válaszol rá.

De most, a koronavírus járvány idején Sienai Szent Katalinhoz is imádkoztam. Ő a haldoklók védőszentje, mint később megtudtam. Azon az estén, amikor égett mellette egy feltámadásos gyertya, édesapám kórházban volt és nem sokkal később, miután elfújta a gyertyát eltávozott közölünk. Hiszem, hogy ezzel segítettem neki.

Amint a címben is benne van: nekem a hit az egyik támasz, a másik a családom. Férjem és a gyermekeim illetve a családom minden tagja, legyen templomba járó vagy nem, mindig adnak valami segítséget, valami másikatól, az élet dolgaira, hogy megbirkózzunk a feladatokkal, akár nehéz, akár könnyű az a feladat, és a feladatok után fejlődünk, hogy később már könnyebb legyen egy másikat megoldani.

Élményeim Isten közelségében

„Meg fogom neked mutatni hitem tetteim alapján” Jak 2,18

Három hónapos koromban a Zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia templomban kereszteltek meg. A szüleim elmondása szerint a szertartás alatt mindvégig ébren voltam és csak akkor kezdtem el sírni, amikor a szentelt olaj belefolyt a szemembe. Szüleim a keresztény hit szerint éltek, és engem is eszerint nevelnek.

Kiskoromtól kezdve vitt Édesanyám a szentmisékre, ahol türelmesen hallgattam és figyeltem az oltárnál történő eseményeket. A Bibliai történetekkel játékos formában kezdtem megismerkedni az óvodában. Az első két iskolai évfolyamon Éva néni és Ági néni segített megismerni Jézus Krisztus életét.

Harmadiktól egészen mostanáig János atya a hitoktatóm, aki játékosan, élvezetesen tanítja a hittant. Különlegesen szép élmény volt számomra a harmadik év végén a vasvári zarándoklat, amely az esős időjárás ellenére nagyon emlékezetes volt. A szentkúti kápolnát az időjárás miatt nem látogathattuk meg, de egy év múlva nagyszüleimmel és öcsémel, Leventével bepótoltuk.

Az elsőáldozásra való felkészülés során egyre inkább éreztem, hogy valami fontos fog történni velünk.

A Mennyei Atya közelségét akkor éreztem meg igazán, amikor a szentelt ostyát először vettem magamhoz. Rendszeresen járok vasárnapi szentmisére. János atya a szentbeszédében mindennapokból vett példákkal érdekessé és érthetővé tudja tenni a Szentírás magasztos gondolatait. Ezek az alkalmak felfokozott tiszteletet váltanak ki belőlem.

János atya már többször hívott az oltár mögötti szolgálatra, amit nagy megtiszteltetésnek tekintek, de én

mégis inkább az első sorból követem, figyelem az eseményeket, részesülök a szentmiséből.

A hittan foglalkozásai, az egyházi szertartások és a szülői nevelés egyaránt megerősítette bennem az istenhitet, a keresztény értékrendet és a tisztességes keresztényi élet és viselkedés beívódott a személyiségembe. Eszerint élni és viselkedni mostanra már természetes lételemem.

Mindig jó szívvel élem meg, amikor van alkalmam János atya látogatását élvezve, vele közösen fo-

gyaszthatom el a vasárnapi ünnepi ebédet. Ilyenkor vidám hangulatban teljesen hétköznapi beszélgetés zajlik. Ekkor nem a hittantanárt és a papot, hanem teljes egészében egy embert látok benne.

Fontos számomra, hogy hasonló, hívó gondolkodású felnőttek és gyermekek társaságában lehessenek, mert így fejlődik hitem és megélhetem az Isten közelségét.

Szakítottam az anyagi világgal

Sopronban születtem, a leghűségesebb városban, amelyet Krisztus idejében alapítottak a rómaiak, Scarbantia néven. Kialakuló szemléletemet szüleim háború utáni sorsa nagymértékben befolyásolta, amelyről ők nagyon nem tehettek. Nem beszéltek róla, de hallgatásuk beszédes volt, mert egy polgári város lakóinak élete szinte azonos, tradicionális életvitelük miatt.

Második gyerekként születtem egy iparos apa és egy Isteni Irgalmasság apácai által nevelt édesanya gyermekeként. Az általános iskolát Sopronban, a középiskolát Budapesten, a főiskolát Szegeden végeztem, majd Gödöllőn mérnök-tanár lettem. Szüleimtől, Ómamától vallásos nevelést kaptam, Rendszeres templomba járás mellett, bátyámmal minisztráltunk a Szentlélek és a Szent Mihály templomban.

Elkerülve a szülői háztól hitem megmaradt, gyakorlása azonban ritkább lett, a környezeti hatások miatt. Polgári házasságot kötöttem, amelyből egy lány és egy fiúgyermek

született. Ekkor mérnök-tanárként dolgoztam, majd a megyei vállalat-hoz kerültem vezető beosztásba. Izgatott az apámtól örökölt gyakorlati tudás alkalmazása, így 3 nap gondolkodási idő után, mindent kockára téve és eladva, 1991 nyarán vállalkozásba kezdtem.

Fél év alatt felépítettem egy 200 négyzetméteres üzemet, amely nagyon jól prosperált. A 2000-es éves közepe óriási változásokat hozott. Erre az időre kicsúcsosodott a multinacionális élelmiszerkereskedelmi hálózat által felbontott piac, ahol a magyar beszállítóknak nem volt esélye a saját hazájában. Hosszas vívódás után be kellett látnom, igaza volt édesapámnak, amikor azt mondta 1991-ben: „Fiam még nincs itt a maszek élet ideje!”

A vállalkozás sok energiát vont el az életemből, úgy a hit, mint a család terén. A sok munka miatt idő hiányában elhanyagoltam Istennel való kapcsolatomat. Az anyagi világ mókuskereke a pénz előállítására motivált, ami csak átmenetileg volt

a cégemé, mert a különböző adónemek számlájára továbbítottam azt.

Belefáradtam, feladtam. Az üzem nem termelt, nem volt bevétel, következképpen fizetés sem, de az adókat az akkori kormány kivetette (2006-os év).

A végrehajtás elől a gépeimet Erdélybe, Csaba testvérnek adományoztam, amelyek egy vállalkozásba kerültek. Velük a mai napig baráti kapcsolatban vagyok.

Ekkor szakítottam az anyagi világgal és végleg a hit felé fordultam. Ez 2008 májusában a csíksomlyói búcsún fogalmazódott meg bennem. A Szűzanya iránti tiszteletem addig is megvolt, de ekkor egy nagyanyai kegytárggyal való kapcsolat által megszilárdult.

Most már azt mondhatom nagy örömökre, hogy a kertvárosi templomba János atya hívására kerültem. A templom egyik legnagyobb erénye a Szűzanya folyamatos engesztelése, amiért jól érzem magam ebben a közösségben.

„Közelebb-közelebb, Uram, hozzád...”

„Csak lány legyen, hogy ne kelljen háborúba mennie!” - ez volt apám kérése a Jóisten felé. Meghallgattatott.

Falun születtem, vallásosak voltak a szüleim, apám hadirokkantként, anyám Tsz-tagként dolgozott. Szegények voltak, az esküvőjük után egy ruháskosárba vitték a kis motyójukat 1952-ben. Annál nagyobb hittel és szeretettel indultak az életbe, ami 48 évig kísérte őket.

Nem volt akkor Gyes, Gyed, amikor én születtem, szüleimnek is dolgozniuk kellett. Anyám a Tsz-ben munkaegységért, apám otthon pár forintért varrogatott. Én bekerültem egy rácsos kiságyba és abba éltem a pici koromat. Ő tanítgatott: mesét mondott, nótázott, mondókákat, verseket tanított. Szegények voltunk, de lélekben, szeretetben gazdagok. A vasárnapok mindig meg voltak tartva: szentmisével, vasárnapi ebéddel, ha ritkán kaptam egy új ruhát, azt természetesen a Jóistennek mutattuk be először a templomban. (Egyszer kikaptam érte, mert nem akartam levetni mise után.) Szegény, de szép gyerekkorom volt.

Természetes volt, hogy hittanra jártam, elsőáldozó, bérmálkozó lettem, egy szigorú plébános keze alatt. Még gyalog is elmentünk a szomszéd faluba lelki gyakorlatra, Úrnapi körmenetre, mert ezek a szertartások csak ott zajlottak. Pályaválasztáskor gondom volt a vallásom miatt, mert beleírták a jelentkezési lapomba, hogy hittanos vagyok. Mindig is boltos akartam lenni, másokat kiszolgálni, a jegyeim miatt sem kellett szégyenkezni, csak ez volt a gond. Azért Isten segítség-

gével mégis boltos lettem, csak a „dokumentumot” felnőtt koromban kaptam meg.

Korán férjhez mentem egyházi szertartással, született két gyermekem, de lett egy törés az életükbe. Továbbra is vezetgettem őket hittanra, templomba, megkeresztelkedtek, bérmálkoztak, tanultak. Háborogtak is, mert messze volt a templom onnan, ahol akkor laktunk. Megint csak a hitem segített! Plusz liturgiákra nem tudtunk járni, sokszor két-három helyen dolgoztam, hogy megéljünk. Aztán a Jóisten megint velem volt, mindig lett a közelbe templom, ahova a közben szerzett betegségeim miatt még el tudok járni. Most már részt tudok venni liturgiákon, hétköznapi miséken, templomi rendezvényeken. Nagyon sokat tanulok karitászos társaktól, közösségektől, imaórát vezető társaimtól, de legtöbbit János atyától, a sok prédikációjából, amik mindig mintha nekem szólnának. Átsegít a bánaton, testi-lelki fájdalomon, még a maszk mögött is biztatás van az atya szemében. Új közösséget épít, új imádságot tanít, szervez, imádkozik, nehéz felsorolni mi mindent tesz a hívekért.

Próbálok segíteni a magam módján: imával, imával, imával, írok-olvasok, mosok-vasalok. Azt ígértem, míg a kezem tudom használni és ide a közelbe el tudok menni, addig teszem.

„Közelebb-közelebb Uram hozzád...” , hogy majd boldogan öleljem keresztet át.

Szeretettel és hittel jegyzi: Marika néni

„Amit imádságokban kértek, megkapjátok”

János atyától kaptam egy borítékot, amiben egy – elsőre nehéznek tűnő? – feladat várt rám. Hogy miért nehéz? Kedves, másokkal jól eltársalgó embernek tartanak, de alapvetően nehezen nyílok meg, zárkózottabb vagyok. Talán azért történt ez a felkérés is, mert Isten akarja azt, hogy hitemről, az egyházközösséghez való kapcsolatomról tegyek tanúságot.

Hívó embernek lenni számomra az Istenben való hitet, és az egyházhoz, az egyházi közösséghez való tartozást jelenti. Rendszeresen járok szentmisékre, lehetőség szerint minden ünnepi eseményt Isten házában, hálát adva és kegyelmet kérve ünnepek, ünneplünk a családdal. Igyekszem a templom körüli teendőkből, ünnepekre történő felkészülésből is kivenni a részemet, szívesen vállalom felolvasást is. Szerencsésnek mondhatom magamat, mert a hit és az egyházzal való közösség már a születésem óta fogva elkísér életem során, megannyi örömteli élethelyzetben, és nehéz, embert és hitet próbáló kihívásokban is.

Hitemet azért tudtam megtartani, mert mindig voltak, vannak és remélem lesznek is segítők, társaim a krisztusi úton. Lassan fél évszázaddal a hátam mögött úgy érzem, hogy a hit ad erőt a mindennapokhoz, segít az örömök megélésében és a megpróbáltatások elfogadásában.

Olyan családba születtem, ahol édesanyám, nagymamám vallásukat megélő emberek voltak. Néhány év elteltével költöztünk be a városba, nagymamámmal együtt. Az ő mindennapi jelenléte, hite nagyon sokat jelentett, hogy el tudjak indulni a hit útján, szüleim támogatása mellett. Minden este imádkoztunk, testvéreimet és legtöbbször édesanyánkat is bevonva. Ilyen környezetben természetes volt számomra, hogy egészen kis korom óta szentmisére járunk, életkoromnál fogva elinduljak és részt vegyek a hitoktatásban.

A mai fiatalok számára talán nem nyilvánvaló, de az előző államrendszer nem feltétlenül nézte jó szemmel, ha ha valaki egyházi közösség-

hez is tartozott, és vallását gyakorló, azt megélő emberként élte az életét. Általános iskolában megkérdezték tőlünk, hogy ki jár hittanra? Jelentkeztem, vállaltam a hitemet. Akkor nem tudtam, hogy ez a kérdés miért kérdés, illetve milyen egyéb következményekkel járt / járhatott egy ilyen kérdésre a válasz. De vállaltam azt, hogy rendszeresen hittanra járok, részt veszek a szentmiséken is.

Életem egyik fordulópontja volt, hogy gyermekként elveszítettem édesapámat - ilyen esemény minden életkorban megtöri az embert. Segítségért ismét a hit által, a közösségből kaptam. Az akkor még fiatal káplán, Nagy Péter atya volt, aki mellénk állt és felkarolta családjunkat. Többek között testvéremmel együtt csatlakozhattunk a győri Könnyező Szűzanya búcsújához induló zarándoklathoz. A győri szemináriumban paptársaimmal szentmisét mutatott be, itt letünk minisztránsok testvéremmel, amit jópár éven keresztül gyakoroltunk is. Rendszeres felolvasója lettem az olvasmányoknak, szentleckéknek – az utóbbi időben ismét megtehetem ezt.

Gimnáziumi éveim alatt is tagja maradtam a fiatalok közösségének. Heti rendszerességgel összejöttünk, énekkel, zenével és imádsággal vég-

zett elmélkedésekre. Hiába volt péntek este ('a szabadság kezdete'), fontosnak éreztem, hogy részt vegyek ezeken az alkalmakon.

Egyetemi éveim, illetve katonaság és munkahelyem kapcsán huzamosabb időt töltöttem el más városokban, néha országokban is. Bárhová is vetett a sors, a vasárnapot mindig megszentelve igyekeztem eltölteni.

Néhány éve elhatároztam, hogy minden este elolvasom az adott napra vonatkozó napi evangéliumi szakaszt, kapcsolódó elmélkedést és imát. Itt találtam meg azt a szakaszt, amiről úgy érzem, hogy ez segített engem, és segít ma is. Máté evangéliumában olvashatjuk: *„Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amit imádságokban kértek, megkapjátok és megadatik nektek.”*

Hittel, imával kérem Isten segítségét, jöjjön egy munkahelyi feladat megoldása, kritikus szituáció kezelése; Úrnapi, esős zarándoklat - érzem, hogy Isten segítő keze velem van.

Aktuális vállalásunk a családommal, hogy Szent József képét befo gadva, rendszeresen együtt imádkozunk – „legyen házunk ura, kis családjunk patrónusa! Egyetértés, hű szeretet egyesítse szíveinket!”

Úton...

A vallásosságomat a családomból hoztam. Gyermekkorom meghatározó élményei között számtalan olyan emléket őrzök, amely a templomhoz, az egyházhoz kötődik. Az ünnepi alkalmak, mint az elsőáldozás, a bérmelegedés egyúttal családi ünnepek is voltak. Ünneplőbe öltöztünk, s ünneplőbe öltöztettük a szívünket is. A mai napig érzem azt a meghittséget, amely ott és akkor körülvett.

A vasárnapi szentmise-alkalmakról felvillanó képek között vannak kevésbé komolyak is: a kis falu templomában a bal oldali első padosorban ültünk mi, lányok, s térdeléskor kihasználtuk az alkalmat arra, hogy a szentmise komolyságát egymás és a jobb oldali padosorban ülő fiúk mulattatásával oldjuk... nagymamám azonban – szintén térdelve – pont elérte hosszú, fonott copfjainkat, s visszatért minket a valóságba. Már gyermekkoromban szerettem a miséken részt venni, a hittanórán próbáltam megérteni, miről szól ez az egész.

Később nagy örömmel töltött el, amikor felkértek egyszer-egyszer arra is, hogy a részvételnél nagyobb szerepet vállaljak: nagyon szép emlék, amikor a keresztszenteléskor az ünnepi szentmisén szavalhattam – sokat készültem rá, akkor már arra törekedve, hogy a Jóistennek (is) tetsző verset mondjak el.

Az egyetemi évek alatt lankadt az odaadás, de a budapesti forgatagban utamba kerülő templomok elől sosem tértem ki. Nem volt állandó helyszín, szívesen tértem be az évfolyamtársaim által látogatott vagy ajánlott szentmisékre vasárnaponként. Alkalmom adódott különböző elmélkedéseken vagy éppen teológiai témájú előadásokon történő részvételre is. És természetesen a vizsgák előtt részemről is szálltak a fohászok az Egyetem téri templom padjából és potyogtak a „szentantalfillérek” a vizsgák után...

Igazán emlékezetes alkalmak a jegyesoktatás foglalkozásai, különösen azért, mert itt már nem egyedül, hanem az én választottammal hallgattam az Igét. A vőlegényem is katolikus családból származott, de akkoriban nem gyakorolta a vallást. Az atya szívhez szóló szavai őt is megérintették, azóta is szívesen hozza szóba az ott hallott tanítást. Az esküvő szervezésekor mindkettőnk számára teljesen egyértelmű volt, hogy a polgári szertartás a szükséges, az egyházi az „igazi” esküvő lesz.

Az igazán komoly és tudatos Isten felé fordulás a családalapítás után következett be, amikor a saját családjunkat is elindítottuk az úton. Ebben nagy szerepet játszott az is, hogy Bazitán a szó szoros értelmében

közösségre találtunk. Ez a kicsi templom tudta és tudja nyújtani számunkra azt a nyugodt, békés légkört, amelyben a magunk módján, magunknak élhetjük meg a hitünket, minden sallang nélkül, Istenre koncentrálnak.

A prédikációk során hallottak építenek, erősítenek minket – több szempontból is. Segítséget kapunk ahhoz, hogy a vallásunkat minél tudatosabban gyakoroljuk, a hétköznapi életünket a hitelvek mentén, azoknak megfelelően éljük. Könnyebben felismerjük gyengeségeinket és igyekszünk megerősíteni, fejleszteni a magunk és mások számára hasznos tulajdonságainkat. Sajnos a kegyelmi pillanat még várat magára, de nagy öröm számomra, hogy a férjemmel és a két minisztráns gyermekemmel együtt mehetek vasárnaponként a templomba, együtt kérjük és köszönjük meg Isten segítségét.

A hit már nem csak vasárnaponként van jelen az életünkben, hanem a hétköznapiaknak is része lett, mindannyian egyre közelebb kerülünk Istenhez, egyre többször hálát adunk, rendszeresen imádkozunk. Őszintén remélem és imádkozom azért, hogy ez az odaadás erősödjön, s a Jóisten segítsen minket ezen az úton továbbhaladni.

Az ünnepi alkalmak bazitai atmoszférája visszarepít a gyerekkoromba, s noha időnként én is odanyúlnék a kislányom copfjához, nem teszem, mert tudom, hogy azzal, hogy ott van velünk a templomban, ő is elindult azon az úton, amely majd az ő családját is a templomba vezeti.

TANÚÁGTTÉTEL

Mihálykó Béla

A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által

Megvallom, hogy rendkívül meglepődtem, amikor János atya meglepett egy este, hogy elvállalok-e egy cikkírást a plébániai folyóiratba. Nem vagyok jó író, már nagyon régen írtam bármiről is, még talán utoljára leveleket jó 20 évvel ezelőtt, mielőtt az e-kultúra végleg kiszorította a kézi levélírást. Személyes tanúságot hitről meg pláne nem. Úgy éreztem, hogy ez nem véletlenül van így, és valamikor számot kell adnom arról, hogy hogyan is állok ebben a kérdésben és ez jó alkalomnak ígérkezett.

Ami először is eszembe jutott erről a témáról az, hogy a hitünk alapvető követelménye és központi kérdése istenkapcsolatunknak. Hit nélkül nem tudunk Istenhez kapcsolódni. Isten hatalmas ajándéka az embereknek az, hogy Krisztus által kinyilatkozta önmagát és így a végtelen Istenben való hit valahogyan kézzelfoghatóbbá vált, közelebb került és egybeforrt a Jézusban való hittel. „Aki hisz bennem, nem bennem hisz, hanem abban, aki küldött engem.” (Jn 12,44)

És hogy mi a hit? Meggyőződve lenni, tudni azt, hogy van, akkor is ha nem látjuk. Ahogy Szent Ágost-

ton mondja: A hit azt jelenti, hogy az ember elhiszi, amit még nem lát. Ennek a hitnek az a jutalma, hogy látni fogja, amiben hisz. A bennünk lévő hit fejlődését, növekedését ugyanúgy hasonlíthatjuk az elvetett maghoz vagy egy növekedő fához, mint ahogyan Isten Országát. Úgy gondolom, hogy a kegyelem által a hit magja születésünktől fogva mind egyikünkben ott van, de ennek fejlődése, növekedése kíván egyfajta elköteleződést, elhatározást és erőfeszítést a mi részünkről is, amiben szabad döntésünk van.

Jómagam felnőtt megtérőnek tartom magam, bár Isten létét - amennyire emlékszem - sosem vontam kétségbe. A létünk nagy kérdései mindig is foglalkoztattak és sokat is olvastam a témában – Istenről, teremtésről, életről, vallásokról, mindazonáltal nem voltam gyakorló hívő.

Kevés vallásos élményem leginkább a gyerekkoromhoz – az első áldozásomhoz és a nagyszüleimnél töltött nyaralásainkhoz - kapcsolódott. Ami megmaradt ebből, azok a percek, amikor este lefekvéskor lámpaoltás után imádkoztunk. Összességében mindez azonban kevés volt ahhoz, hogy istenhitem elmélyüljön, így sokáig a katolicizmusról alkotott nézetem nagyjából megrekedt az István, a király rockopera "Veled, Uram, de nélküled" mottónál.

A Szentírásban olvassuk, hogy: „a hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által” (Róm 10,17), így utólag nem meglepő hogy az én hitem akkor mozdult ki a holtpontról, és kezdett növekedni, amikor elkezdtem komolyabban olvasni a Szentírást és ezáltal Jézust és az Ő tanítását megismerni. Ezen a kezdő tanulási és elköteleződési folyamatban mindenképpen meghatározó volt számomra a szentségi házasságunkra felkészítő jegyesoktatás, de különösen az azt követő bér málkozásom és az arra való felkészülés - a Szentlélekkel való első „komolyabb” találkozással - a Jézus Szíve Ferences plébánián és templomban. „Aki hisz bennem, annak szívéből, az Írás szerint, élővíz forrásai fakadnak.”

Úgyszintén itt kezdtünk el feleségemmel együtt először életünkben közösségbe járni és itt ismerhettünk meg olyan embereket, akik sok szempontból megerősítettek és a mai napig erősítenek hitünkben. Bár a hitünk egyedi és személyes – ahogyan az Istennel való kapcsolatunk is, azt tapasztaltam, hogy egy közösség jobban hozzásegít bennünket ahhoz, hogy megéljük a hitünket, a közös imádságoknak, beszélgetéseknek, a kölcsönös példamutatásnak, tanácsoknak köszönhetően.

Családi közösségünk – ahová a Lélek jóvoltából később kerültünk -

hatalmas lelki erőforrás számomra, ahol nemcsak a mindennapi dolgokban számíthatunk egymásra, hanem a lelki töltekezésem, fejlődésem katalizátora is.

A hitünk akaratlanul is áthatja cselekedeteinket, a teremtett világhoz való viszonyunkat, olyan mint ha más szemüvegen keresztül látnánk. Sokat változott például a pénzhez, az emberekhez, a természethez, a munkához, a családomhoz, a közülethez való viszonyom. Talán mértéktartóbb, tudatosabb is lettem (bár erről inkább a feleségemet kellene megkérdezni). Felismerem gyengeségeimet, múltbeli hibáimat, azt, hogy mikor és hol tévedtem és bár tudom, hogy tökéletesek soha nem leszünk, igyekszünk jobba válni.

És ahogyan mélyül a hitünk, úgy erősödik kapcsolatunk Istennel, Jézussal és érezzük egyre többször és erősebben a Lélek áradását. Ezt éreztem a Kána Héten a Szentlélek-kereszttség szertartása alatt, vagy a Cursillon történet részvételem során is, amelyek lelki fejlődésem fontos állomásaiá váltak.

Így visszatekintve látom hogyan vezetett bennünket a Lélek mindig is a kezdetektől fogva és vezet mind mai napig, és nem győzök hálát adni ezért.

